

Katarzyna Tkocz-Wolny

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach
Wydział Finansów i Ubezpieczeń
Katedra Rachunkowości
katarzyna.tkoczwolny@ue.katowice.pl

WYCENA BILANSOWA ŚRODKÓW TRWAŁYCH I JEJ WPŁYW NA WYNIK FINANSOWY

Streszczenie: Środki trwałe często stanowią dominującą co do wartości grupę bilansową oraz podstawowy składnik operacyjnych aktywów trwałych podmiotów gospodarczych. Dlatego szczególnie istotną kwestią jest ich wycena. Natomiast przyjęte przez jednostkę zasady wyceny bilansowej mają bezpośredni wpływ na wysokość i strukturę wyniku finansowego.

Podstawowym celem artykułu jest przedstawienie wpływu wyceny bilansowej środków trwałych na wynik finansowy. Podstawową metodą badawczą zastosowana w opracowaniu jest krytyczna analiza literatury przedmiotu oraz regulacji prawnych w zakresie wyceny bilansowej środków trwałych i pomiaru wyniku finansowego.

Słowa kluczowe: środki trwałe, wycena bilansowa, wynik finansowy.

Wprowadzenie

W funkcjonowaniu każdego podmiotu bardzo ważną rolę spełniają środki trwałe. Okazuje się, że bez nich nie jest możliwe prowadzenie działalności gospodarczej. Oczywiście w zależności od branży, w której działa dany podmiot, można mieć do czynienia z różną wielkością i rodzajem środków trwałych.

Środki trwałe często stanowią dominującą co do wartości grupę bilansową oraz podstawowy składnik operacyjnych aktywów trwałych podmiotów gospodarczych [Gmytrasiewicz i Karmańska, 2004, s. 57]. Dlatego szczególnie istotną kwestią jest ich wycena. Natomiast przyjęte przez jednostkę zasady wyceny bilansowej mają bezpośredni wpływ na wysokość i strukturę wyniku finansowego.

Podstawowym celem artykułu jest przedstawienie wpływu wyceny bilansowej środków trwałych na wynik finansowy. Podstawową metodą badawczą zastosowaną w opracowaniu jest krytyczna analiza literatury przedmiotu oraz regulacji prawnych w zakresie wyceny bilansowej środków trwałych i pomiaru wyniku finansowego.

1. Istota i zakres wyceny w rachunkowości

Celem strategicznym każdej działalności gospodarczej jest maksymalizacja korzyści z zainwestowanego w tę działalność kapitału. Prawidłowa ocena realizacji tego celu wymaga sprawnie działającego systemu informacyjnego, opisującego wszechstronnie tę działalność w każdej, organizacyjnie wyodrębnionej jednostce gospodarczej. Ważnym segmentem systemu informacyjnego pojedynczej jednostki gospodarczej jest rachunkowość, która ma charakter wieloaspektowy, dlatego różnie jest ujmowana i definiowana [Gmytrasiewicz, Karmańska i Olchowicz, 1999, s. 13]. Często określa się ją jako wieloaspektowy rachunek problemowy oparty na pomiarze, rejestracji, grupowaniu, prezentacji i interpretacji określonych zjawisk ekonomicznych [Burzym, 1987, s. 17]. Rachunkowość jest zatem interpretowana jako teoria pomiaru ekonomicznego i system tego pomiaru w jednostkach gospodarczych [Burzym, 1993, s. 7]. Pomiar wartości jest istotą rachunkowości, jej najważniejszym i najtrudniejszym obszarem. Dlatego rachunkowość jest „sztuką” pomiaru rzeczywistości gospodarczej jednostki. Określenie „sztuka” jest tu w pełni zasadne ze względu na skalę i rangę problemów, jakie związane są z pomiarem w rachunkowości. Ustalanie prawidłowej wartości kategorii ekonomicznych będących przedmiotem pomiaru w rachunkowości jest w praktyce bardzo trudne [Poniatowska, 2013, s. 113].

Pojęcie pomiaru wykracza znacznie poza granice rachunkowości i w nauce definiowane jest jako czynność przypisywania wartości liczbowych do obiektów lub zdarzeń zgodnie z przyjętymi regułami i zasadami [Grabiński, 2010, s. 34-55]. Pomiar w rachunkowości można określić jako czynność przypisywania wartości liczbowych wyrażonych w mierniku pieniężnym kategoriom ekonomicznym opisującym działalność gospodarczą jednostki przy wykorzystaniu różnych zasad, metod, technik i procedur. Jest to zatem pomiar wartości [Poniatowska, 2013, s. 114]. W rachunkowości synonimem pomiaru wartości jest wycena. Bardzo często pojęcia te używane są zamiennie. Można powiedzieć, że definicja wyceny jest zbieżna z definicją pomiaru.

2. Wycena środków trwałych w ujęciu prawa o rachunkowości

„W rachunkowości proces wyceny polega na przyporządkowaniu wielkości pieniężnych obiektom lub zdarzeniom powiązanim z przedsiębiorstwem” [Hendriksen i van Breda, 2002, s. 489]. Przykładem obiektów są środki trwałe. Wybór konkretnej podstawy wyceny zależy od celu jej wykonywania. „W systemie rachunkowości niezbędna jest określona forma wyceny, co powoduje, że cele wyceny w znacznym stopniu są takie same jak cele rachunkowości” [Hendriksen i van Breda, 2002, s. 506]. Dlatego też wycena składników majątku może być dokonywana według różnych kategorii ekonomicznych, przy uwzględnieniu zarówno podejścia do celu stawianego rachunkowości, jak i momentu przeprowadzania wyceny.

Aby wycenić środek trwały należy przyjąć określoną kategorię pomiaru wartości, która jest determinowana przez sposób jego pozyskania przez jednostkę gospodarczą.

W przypadku środków trwałych można mówić o dwóch wartościach:

- wartości wstępnej, określanej wartością początkową (wartością brutto),
- wartości w trakcie użytkowania, określanej wartością netto.

Wartość początkowa jest wartością historyczną, gdyż jest ona realna tylko w momencie pozyskiwania przez jednostkę nowego obiektu. Długookresowe użytkowanie środków trwałych sprawia, że wartość ta staje się z upływem czasu nieodpowiadająca wartości rynkowej. Porównując wartość początkową obiektów wykazywanych w księgach rachunkowych od jakiegoś czasu, jest ona tym niższa od rzeczywistej wartości początkowej takich samych obiektów nowych, im dłużej są eksploatowane lub im ich ceny rynkowe wykazują większą tendencję wzrostową lub spadkową [Foremna-Pilarska, 2009, s. 159].

W zależności od sposobu pozyskania ustawa o rachunkowości [Ustawa z dnia 29 września 1994 r.] (dalej uor) określa następujące rodzaje wartości początkowych środków trwałych:

- cena nabycia – w przypadku zakupu,
- koszt wytworzenia – w przypadku wytworzenia we własnym zakresie lub ulepszenia, przebudowy, rozbudowy, modernizacji,
- cena sprzedaży – w przypadku otrzymania w drodze spadku, darowizny, aportu,
- wartość godziwa – jeśli nie jest możliwe ustalenie ceny sprzedaży netto danego składnika aktywów, należy w inny sposób określić jego wartość godziwą na dzień bilansowy [Martyniuk i Małkowska 2010, s. 264].

Wydaje się, że środki trwałe najczęściej są kupowane bądź wytwarzane we własnym zakresie. Dlatego można stwierdzić, iż podstawowymi kategoriami związanymi z wyceną początkową środków trwałych jest cena nabycia i koszt wytworzenia.

Wartość początkowa środków trwałych może być zmieniana w trakcie ich używania. Zmiany te mogą być dokonywane wskutek ulepszenia bądź aktualizacji wyceny. Zmianom może również ulegać wartość netto środków trwałych – wskutek dokonywanych odpisów amortyzacyjnych, aktualizacji oraz utraty wartości.

Ulepszenie polega na zwiększeniu wartości początkowej środka trwałego o koszty związane z przebudową, rozbudową, modernizacją lub rekonstrukcją. Wzrost ten jest mierzony okresem używania, zdolnością wytwórczą, jakością produktów uzyskiwanych przy pomocy ulepszonego środka trwałego, kosztami ich eksploatacji lub innymi miarami [uor, art. 31, ust. 1]. Pomimo tego, iż ulepszenie wydaje się być jasno sprecyzowane w prawie bilansowym, wiele przedsiębiorstw ma problem z prawidłową klasyfikacją nakładów na środki trwałe [Walińska, red., 2010, s. 394]. Kwestia do rozstrzygnięcia przez jednostkę jest zawarta w pytaniu: czy ponoszone nakłady stanowią ulepszenie, w związku z czym powiększają wartość początkową środka trwałego, czy też mają charakter remontu i w związku z tym stanowią koszty okresu ich poniesienia. Charakter poniesionych nakładów należy określić już w momencie podjęcia decyzji o ich dokonaniu, gdyż determinuje to zasady ich księgowania oraz określa moment wycofania środka trwałego z użytkowania. Dlatego też w dokumentacji księgowej powinny być zapisane warunki uznawania nakładów za ulepszenie [Lisiecka-Zajac, Walińska i Hryniuk, red., 2002, s. 87].

Aktualizacja wyceny środków trwałych jest urzędową korektą ich wartości, dlatego że przeprowadzana jest na podstawie odpowiedniego rozporządzenia Ministra Finansów. Zasady przeprowadzenia aktualizacji regulowane są w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych [Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r., art. 15]. Ustalona w wyniku aktualizacji wyceny wartość księgowa netto środka trwałego nie powinna być wyższa od jego wartości godziwej, której odpisanie w przewidywanym okresie jego dalszego używania jest ekonomicznie uzasadnione. Powstała na skutek aktualizacji wyceny różnicę wartości netto środków trwałych odnosi się na kapitał z aktualizacji wyceny i nie może być ona przeznaczona do podziału. Kapitał z aktualizacji wyceny podlega zmniejszeniu o różnicę z aktualizacji wyceny uprzednio zaktualizowanych zbywanych lub zlikwidowanych środków trwałych. Różnica ta wpływa na kapitał zapasowy lub inny o podobnym charakterze, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej [uor, art. 31, ust. 3 i 4]. Odpisy aktualizujące wartość środków trwałych, których wycena została zaktualizowana na podstawie odrębnych przepisów, zmniejszają odniesione na kapitał z aktualizacji wyceny różnice spowodowane aktualizacją wyceny. Ewentualną nadwyżkę odpisu nad różnicami z aktualizacji wyceny zalicza się do pozostałych kosztów operacyjnych [uor, art. 32, ust. 5].

Podstawowym elementem korygującym wartość początkową środków trwałych jest amortyzacja. Podstawą do wyznaczenia amortyzacji jest zatem wartość początkowa obiektu, determinowana przez zasady wyceny bilansowej oraz przewidywany okres użytkowania. W związku z przewidywanym okresem użytkowania środków trwałych amortyzacja jest szczególnym kosztem, gdyż jej wartość stanowi swego rodzaju szacunek. Oznacza to, iż amortyzacja może stać się istotnym elementem manipulacji wynikiem finansowym [Lisiecka-Zajac, Walińska i Hryniuk, red., 2002, s. 92].

Rozpoczęcie amortyzacji następuje nie wcześniej niż po przyjęciu środka trwałego do używania, a jej zakończenie – nie później niż z chwilą zrównania wartości odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych z wartością początkową środka trwałego lub przeznaczenia go do likwidacji, sprzedaży lub stwierdzenia jego niedoboru, z ewentualnym uwzględnieniem przewidywanej przy likwidacji ceny sprzedaży netto pozostałości środka trwałego.

Przy ustaleniu okresu amortyzacji i rocznej stawki amortyzacyjnej jednostka powinna uwzględnić okres ekonomicznej użyteczności środka trwałego, na określenie którego wpływają w szczególności:

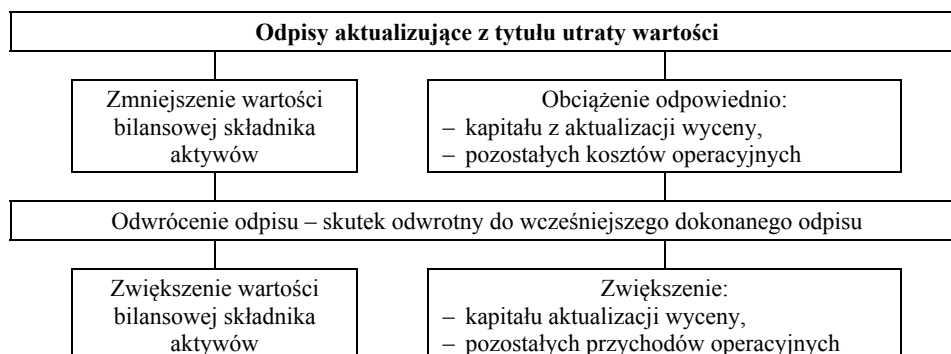
- liczba zmian, na których pracuje środek trwały,
- tempo postępu techniczno-ekonomicznego,
- przewidywana wydajność środka trwałego mierzona liczbą godzin jego pracy lub liczbą wytworzonych produktów albo innym właściwym miernikiem,
- prawne lub inne ograniczenia czasu używania środka trwałego,
- przewidywana przy likwidacji cena sprzedaży netto istotnej pozostałości środka trwałego.

Prawo bilansowe nie ogranicza możliwości wyboru metody amortyzacji. Nakazuje jedynie, aby na dzień przyjęcia środka trwałego do używania ustalić okres lub stawkę i metodę jego amortyzacji. Ponadto zobowiązuje do okresowej weryfikacji stosowanych okresów i stawek amortyzacji, a tym samym do korekt w następnych latach odpisów amortyzacyjnych [uor, art. 32, ust. 1-3]. Najczęściej do planowania okresów amortyzacji i rocznych stawek amortyzacyjnych podchodzi się rutynowo, powielając rozwiązania podatkowe [Buk i Kaczmarzyk, 2008, s. 94].

Przyczyną powodującą zmiany o charakterze wartościowym środków trwałych jest również aktualizacja o skutki trwałej utraty wartości. Aktualizacja ta służy zapewnieniu rzetelnego obrazu dokonań i potencjału gospodarczego jednostki prezentowanego w księgach rachunkowych i w sprawozdaniu finansowym, a zarazem chroni przed wykazaniem strat w aktywach [Krajowy Standard Rachunkowości nr 4]. Szczegółowe przyczyny powodujące trwałą utratę warto-

ści prezentuje Krajowy Standard Rachunkowości nr 4 „Utrata wartości aktywów” i MSR 36 „Utrata wartości aktywów”.

Zasady dokonywania odpisów z tytułu utraty wartości prezentuje rysunek 1.

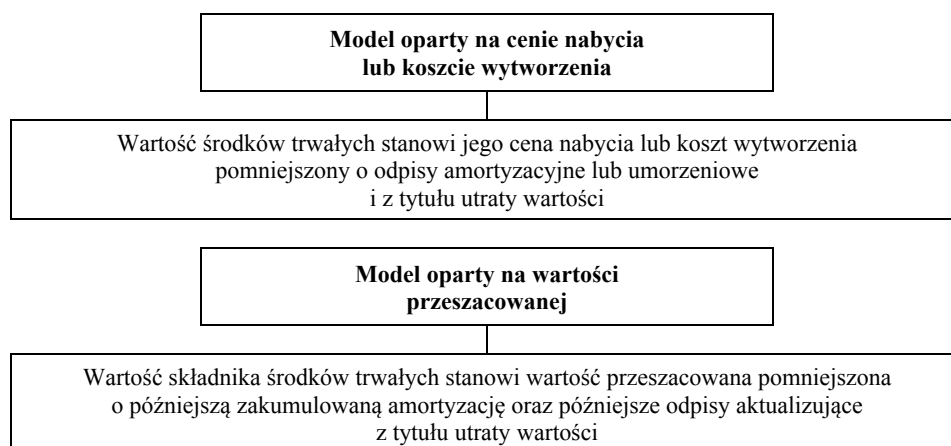
Rys. 1. Zasady dokonywania odpisów z tytułu utraty wartości

Źródło: [Poniatowska, 2008, s. 86].

Po początkowym ujęciu środków trwałych jednostka powinna dokonać ich wyceny na dzień bilansowy. Jednostki gospodarcze mają do wyboru dwa modele wyceny:

- model oparty na cenie nabycia lub koszcie wytworzenia,
- model oparty na wartości przeszacowanej.

Na rysunku 2 zaprezentowano istotę obu modeli wyceny.

Rys. 2. Modele wyceny rzeczowych aktywów trwałych

Źródło: [Seredyński i in., 2009, s. 39]

Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, iż ustawodawca w uor wskazując do wyceny środków trwałych na dzień bilansowy model oparty na wartości przeszacowanej, miał na myśli wartość przeszacowaną ustaloną w drodze aktualizacji wynikającej z odrębnych przepisów. Natomiast określony w MSR 16 model wartości przeszacowanej pozwala na wycenę środków trwałych w wartości godziwej. Model ten może być stosowany dla tych aktywów, których wartość godziwą da się wiarygodnie określić.

3. Wpływ wyceny środków trwałych na wynik finansowy firmy

Podstawowym parametrem ekonomicznym służącym do oceny dokonań jednostki w okresie sprawozdawczym oraz pomiaru efektywności jej działalności jest wynik finansowy. Jest on kategorią złożoną i charakteryzuje go wieloznaczność i wieloaspektowość [Szychta, 2010, s. 117]. Zasady pomiaru wyniku finansowego zależą od przyjętej definicji zdarzeń gospodarczych, koncepcji zachowania kapitału oraz metod wyceny aktywów i pasywów. Na jego pomiar ma także wpływ podejście do sprawozdawczości finansowej. Zgodnie z tym kryterium pomiar wyniku finansowego może być dokonywany poprzez przyjęcie jednego z dwóch następujących podejść:

- wynikowego (przychodowo-kosztowego),
- bilansowego [Grabiński, 2010, s. 44].

Podejście wynikowe to tradycyjne ujęcie wyniku finansowego. Pomiar wyniku dokonywany jest z perspektywy rachunku zysku i strat, według podejścia transakcyjnego. Uwaga skoncentrowana jest na prawidłowym określeniu, uznawaniu oraz pomiarze przychodów i kosztów jako kategorii kształtujących wynik finansowy. Aktywa i pasywa, w tym podejściu, są kategoriami pochodnymi do przychodów i kosztów.

Rola bilansu i kategorii bilansowych eksponowana jest w podejściu bilansowym. Istotne jest tutaj prawidłowe ustalenie wartości składników bilansu (aktywów i zobowiązań). W tym przypadku pomiar wyniku odbywa się z perspektywy bilansu, efektem czego przychody i koszty definiowane jako zmiany wartości aktywów i zobowiązań, są pochodną kategorii bilansowych. Wynik finansowy jest zatem kształtowany przez zmiany wartości aktywów i zobowiązań [Poniatowska, 2013, s. 121].

Bez względu na przyjętą koncepcję, pomiar wyniku finansowego w rachunkowości dokonuje się poprzez porównanie dwóch przeciwstawnych strumieni, tj. przychodów (zysków) i kosztów (strat) [Gierusz i Gawrońska, 2012, s. 33]. Miara

wyników jednostki to zysk lub strata finansowa, czyli dodatnia bądź ujemna różnica pomiędzy osiągniętymi przychodami a poniesionymi kosztami, po uwzględnieniu obciążeń podatkowych. Składnikami bezpośrednio związanymi z ustaleniem wyniku finansowego są przychody (dochody) i koszty, które mogą być różnie definiowane w zależności od koncepcji pomiaru wyniku finansowego. W podejściu bilansowym kategorie te są definiowane przez pryzmat zmian wartości składników bilansu, aktywów i zobowiązań. Zmiana wartości aktywów i pasywów powoduje powstanie przychodów (dochodów) i kosztów. Przy szerokim podejściu przychody (dochody) oznaczają osiągnięte przez jednostkę gospodarczą korzyści ekonomiczne, natomiast koszty – utratę (zmniejszenie) tych korzyści [Poniatowska, 2013, s. 124].

Uznanie przychodu (dochodu) lub kosztu wiąże się z pomiarem korzyści ekonomicznych powstałych w wyniku działalności jednostki w danym okresie sprawozdawczym. Korzyści ekonomiczne, będące skutkiem określonego zdarzenia gospodarczego, to uzyskanie lub prawdopodobieństwo uzyskania w przyszłości wpływu środków pieniężnych lub ich ekwiwalentów. Wzrost korzyści ekonomicznych stanowiących przychód, może przybrać formę:

- zwiększenia wartości aktywów albo
- zmniejszenia wartości zobowiązań.

Natomiast zmniejszenie korzyści ekonomicznych przyjmuje formę:

- zmniejszenia wartości aktywów albo
- zwiększenia wartości zobowiązań.

Środki trwałe to składnik aktywów trwałych. Można o nich powiedzieć, iż są kategorią bilansową w tym znaczeniu, że wpływają na kształt bilansu, jego strukturę, wartość wybranych pozycji oraz ogólną sumę bilansową. W bilansie środki trwałe wykazuje się zasadniczo w aktywach w pozycji A.II.1 (Środki trwałe). Ponieważ wartość środków trwałych może ulegać zmianie to oprócz ich ujęcia w pozycji aktywów A.II.1, widoczne będą również skutki wzrostu (spadku) ich wartości w pozycjach pasywów A.V (Kapitał z aktualizacji wyceny) i A.VIII (Zysk (strata) netto).

Ponadto jeżeli wystąpią różnice przejściowe w wartości księgowej i podatkowej środków trwałych, mogą w bilansie pojawić się dodatkowo w aktywach pozycja A.V.1. (Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego) oraz w pasywach pozycja B.I.1 (Rezerwa z tytułu odroczonego podatku dochodowego).

W rachunku zysków i strat prezentowane są efekty prowadzonej przez jednostkę działalności gospodarczej, która obejmuje wszelkie podejmowane przez nią działania stanowiące przedmiot jej działalności, jak również czynności towarzyszące, służące realizacji tych działań, ściśle z nimi związane i z nich wynika-

jące [Dreliszak i Kania, 2005, s. 199]. Zatem rachunek zysków i strat wyraża rezultaty działania przedsiębiorstwa w kategoriach przychodów, kosztów oraz zysków i strat nadzwyczajnych.

Ponieważ środki trwałe powodują zmiany w strumieniach w rachunku zysków i strat, można powiedzieć, że jest to kategoria wynikowa. Skutki finansowe wynikające z bieżącej oraz okresowej wyceny środków trwałych wykazywane są w segmencie pozostałej działalności operacyjnej rachunku zysków i strat. Skutki finansowe wynikające ze zbycia środków trwałych wykazywane są odpowiednio w pozycji G.I. (Zysk ze zbycia niefinansowych aktywów trwałych) lub w pozycji H.I. (Strata ze zbycia niefinansowych aktywów trwałych). Skutki finansowe bieżącej i okresowej wyceny oraz ponoszone koszty i przychody dotyczące środków trwałych wykazywane są odpowiednio: przychody w pozycji G.III. (Inne przychody operacyjne), natomiast koszty w pozycji H.III. (Inne koszty operacyjne) [Tkocz-Wolny, 2012, s. 197].

Można zatem stwierdzić, że wynik finansowy w znacznym stopniu jest kreowany poprzez operacje będące bezpośrednim skutkiem wyceny bilansowej środków trwałych.

Podsumowanie

Jakość informacji dostarczanych przez rachunkowość zależy od rzetelności pomiaru, dlatego też właściwy pomiar kategorii ekonomicznych będących przedmiotem rachunkowości, a prezentowanych w sprawozdaniu finansowym, ma kluczowe znaczenie w rachunkowości. Zaprezentowane rozważania pokazują, że środki trwałe często stanowią dominującą co do wartości grupę bilansową oraz podstawowy składnik operacyjnych aktywów trwałych podmiotów gospodarczych. Dlatego szczególnie istotną kwestią jest ich wycena. Natomiast przyjęte przez jednostkę zasady wyceny bilansowej mają bezpośredni wpływ na wysokość i strukturę wyniku finansowego. Można zatem stwierdzić, że wynik finansowy w znacznym stopniu jest kreowany poprzez operacje będące bezpośrednim skutkiem wyceny bilansowej środków trwałych.

Literatura

- Buk H. i Kaczmarzyk I. (2008), *Wycena bilansowa środków trwałych* [w:] E. Walińska (red.), *Polska praktyka rachunkowości w kontekście procesu harmonizacji międzynarodowej sprawozdawczości finansowej*, Wolters Kluwers, Warszawa.
- Burzym E. (1987), *Problemy dydaktyczne akademickiego kursu rachunkowości przedsiębiorstw*, „Zeszyty Teoretyczne Rady Naukowej SKwP” nr 4.

- Burzym E. (1993), *Przesłanki i perspektywy standaryzacji i międzynarodowej harmonizacji rachunkowości*, „Zeszyty Teoretyczne Rady Naukowej SKwP” nr 3.
- Dreliszak E. i Kania D. (2005), *Sprawozdanie finansowe za 2005rok*, ODDK, Gdańsk.
- Foremna-Pilarska M. (2009), *Rachunkowość na tle rozwiązań międzynarodowych*, Wydanie II, Difin, Warszawa.
- Gierusz J. i Gawrońska J. (2012), *Ewolucja pojęcia wyniku finansowego a pomiar jego jakości*, „Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości”, t. 66 (122).
- Gmytrasiewicz M. i Karmańska A. (2004), *Rachunkowość finansowa*, Difin, Warszawa.
- Gmytrasiewicz M., Karmańska A. i Olchowicz I. (1999), *Rachunkowość finansowa*, Difin, Warszawa.
- Grabiński K. (2010), *Wycena i jej aktualizacja w warunkach kryzysu gospodarczego* [w:] B. Michera (red.), *Rachunkowość wobec kryzysu gospodarczego*, Difin, Warszawa.
- Hendriksen E.A. i Breda M.F. van (2002), *Teoria rachunkowości*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa.
- Krajowy Standard Rachunkowości nr 4 „Utrata wartości aktywów”, www.mf.gov.pl (dostęp: 20.10.2014).
- Lisiecka-Zajac B., Walińska E. i Hryniuk J., red. (2002), *Komentarz do znowelizowanej ustawy o rachunkowości*, Fundacja Rozwoju Rachunkowości w Polsce, Warszawa.
- Martyniuk T. i Małkowska D. (2010), *Zaawansowana rachunkowość finansowa*, PWE, Warszawa.
- Poniatowska L. (2008), *Odpisy aktualizujące wartość aktywów – wpływ na sprawozdanie finansowe* [w:] E. Walińska (red.), *Polska praktyka rachunkowości w kontekście procesu harmonizacji międzynarodowej sprawozdawczości finansowej*, Wolters Kluwers, Warszawa.
- Poniatowska L. (2013), *Wpływ wyceny bilansowej na definiowanie i pomiar wyniku finansowego*, Studia i Prace Kolegium Zarządzania i Finansów, nr 130, SGH, Warszawa.
- Seredyński R., Krupa M., Stawowy A. i Jałowiecka-Madeja S. (2009), *Międzynarodowe Standardy Rachunkowości*, Poltext, Warszawa.
- Szycha A. (2010), *Pomiar i prezentowanie wyniku całościowego spółki kapitałowej w sprawozdaniu finansowym*, „Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości”, t. 59 (115).
- Tkocz-Wolny K. (2012), *Wycena i sprawozdawcze ujęcie środków trwałych*, „Studia Ekonomiczne”, nr 82.
- Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 330, 613 z późn.
- Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, Dz.U. 2000, Nr 54, poz. 654 z późn.
- Walińska E., red. (2010), *Rachunkowość. Rachunkowości i sprawozdawczość finansowa*, Wolters Kluwer, Warszawa.

**FIXED ASSETS BALANCE SHEET VALUATION
AND IT'S INFLUENCE ON FINANCIAL RESULTS**

Summary: Fixed assets are frequently the largest position on a balance sheet and basic operational element of business entities' fixed assets. Therefore, valuation of fixed assets is of particular importance. Rules of valuation established by a given entity have a direct influence on a level and a structure of financial results.

The main goal of this work is demonstration of influence of fixed assets' valuation on financial results. The main methods used in this work were analysis of literature on a subject as well as legal regulations pertaining to fixed assets valuation and assessment of financial results.

Keywords: fixed assets, valuation, financial results.